



**BEZVÝCHODNÁ  
SITUACE**

THRILLER

**JULIE  
MAYHEW**

# BEZVÝCHODNÁ SITUACE

© Julie Mayhew 2019  
This translation of Impossible Causes  
is published by DOBROVSKÝ s.r.o.  
by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

*Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zuzana Vrbová, 2021  
Cover © Sabina Chalupová, 2021  
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0860-4 (pdf)

Julie Mayhew

# BEZVÝCHODNÁ SITUACE

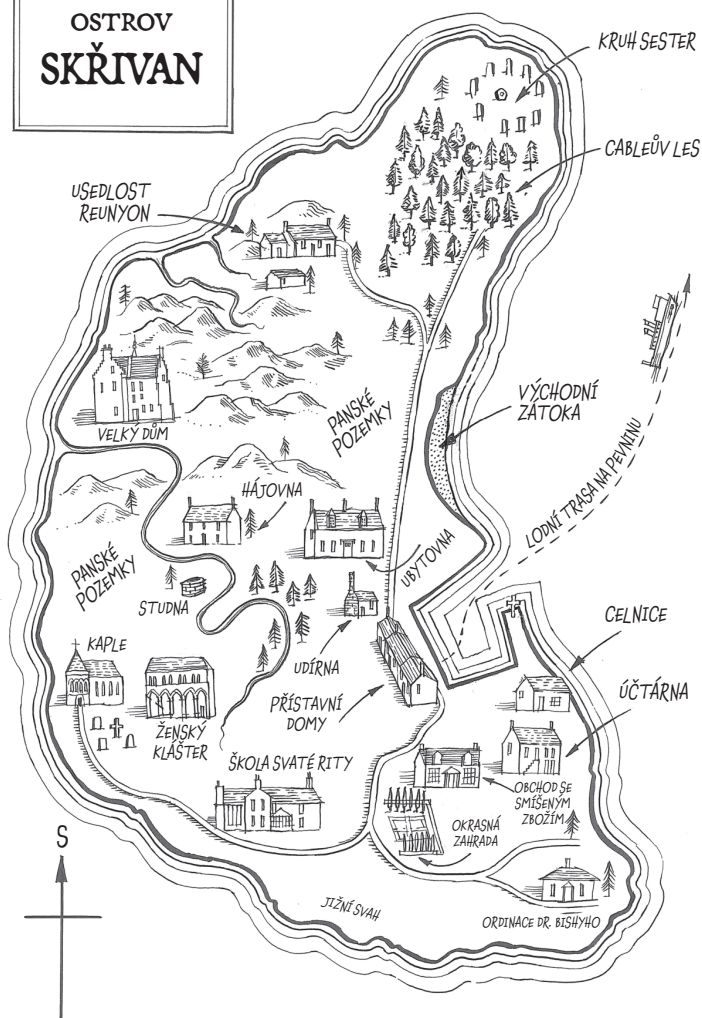
**VENDETA**

*Věnováno Dot*

*„Z ženy se obvykle stává čarodějnice teprve  
poté, co v životě selhala jako žena.“*

JULIO CARO BAROJA

# OSTROV SKŘIVAN



**D**evět mohutných žulových kamenů tvoří pravidelný kruh. Na jednom z nich sedí Viola Kendricková, kolem rtů má rozmazanou rudou rtěnku a zuby jí drkotají zimou. Vlhkost z kamene již prosákla prošíváním kabátem její matky a provlhlé flísové pyžamo, které má pod ním, ji studí na kůži.

Odkudsi zdola k ní doléhá burácení a dunění moře v rozeklaných zátokách.

Ranní mlhou k ní kráčí duch a s každým dalším krokem je jeho obrys stále zřetelnější. Kupodivu má na sobě policejní uniformu – žlutou reflexní bundu.

Duch se zastaví uprostřed kruhu, u desátého kamene. V jeho středu je vytesaný otvor a Viola má na okamžik pocit, že to duch skutečně udělá – klekne si na všechny čtyři do hlíny a skrze prastarý kruhový otvor proleze. Takový čin vás uzdraví, ať už vás sužuje jakýkoliv neduh. Alespoň se to říká.

Duch ale zůstane stát a pohledem zkoumá neprobádané území. Pak sám pro sebe několikrát pokývá hlavou, jako by si to místo chtěl nárokovat, ale nakonec to nechá plavat a jen pokrčí rameny.

„Nejsi skutečný policajt!“ zvolá na něj Viola.

Má to být varování, ale Dot její snahu překazí. Začne se na červeném vodítku vzpínat, celá dychtivá jít nově příchozího přivítat svým drsným jazýčkem. Muž přistoupí blíž a natáhne k fence ruku.

Dot se uklidní, ale Viola se tak snadno uchlácholit nenechá.

„Nejsem skutečný, jo?“ Muž přestane hladit psa a rukou poklepe na nepoddajnou látku svojí zářivě žluté péřové bundy. „Připadám si docela skutečný.“

„Neměl bys tu být,“ odpoví Viola.

On ale popojde blíž. „Vždyť jsi mě zavolala.“

„To ano, ale myslela jsem... myslela jsem, že pošleš...“ Koho si myslela, že pošle? „Někoho jiného.“

„Cože?“ zasměje se muž. „Třeba místní policejní sbor? Pár strážníků?“

„Neměl bys tu být,“ trvá si Viola na svém. „Muži mají do kruhu vstup zakázán. Přináší to velké neštěstí.“

Moře jí dá za pravdu mohutným zaburácením. Čnějící žulové kameny se ztrácejí a opět vynořují z mlhy, jako by šlo o pouhou halucinaci. Muž roztáhne rty do širokého úlisného úsměvu a odhalí tak svoje drobné špičaté zuby. Pak z náprsní kapsy vytáhne zápisník a olízne špičku tužky, nejspíš jen proto, že mu to připadá zábavné.

„Tak honem,“ řekne netrpělivě. „Na tvoje vtípky nemám čas. Kolem poledne dorazí první letošní loď. Tak co se tu vlastně děje?“

„Už jsem ti to řekla,“ odpoví Viola. „A nejsou to žádné vtípky.“

On se ale usmívá dál.

„Co tady vůbec děláš takhle brzy po ránu?“ zeptá se jí tónem, který kdysi slýchala u svého otce – unaveným a výsměšným. *Co sis to zase vzala do hlavy, Violko?*

„Jsem na procházce se psem,“ odpoví Viola rozhořčeně.

„Aha,“ muž si dělá poznámky do zápisníku a nespouští z ní oči. „Byla jsi tady včera v noci s Nejstaršími dívkami?“

Viola zavrtí hlavou.

Muž si odfrkne. „Nabízely jste svoje nahá těla bohům?“

„Ne!“

„Prosily jste d'ábla, aby s vámi obcoval?“

„Ne!“

Viola se začne třást a ranním vzduchem k ní dolehne tichý, a přesto zvučný hukot, který slyší jenom ona – a očividně také Dot, která se zničehonic rozkřučí. Viola si posadí třesoucí se fenku na klín a vůbec se nestará o to, že svými špinavými packami umaže mámin kabát.

„Nechtějí tě mezi sebe, co?“ zašklebí se na ni výsměšně. „Jaká smůla.“

Viola pevně semkne víčka a hukot země jí pomůže najít v sobě sílu, aby hovor opět stočila k původnímu tématu.

„Našla jsem tělo.“

„To už jsi říkala. Srnce? Jezevce? Nebo snad medvěda?“

Viola zavrtí hlavou a ignoruje jeho pokus o vtip. Sleduje, jak mu samolibý úšklebek pozvolna mizí ze rtů a krk mu ztuhne vbleskovém návalu paniky.

„Není to...“

Teď se zase ušklíbne Viola. „Ne, není to ona. Už sem nechodí.“

Muž si olízne rty, jako vyděšené zvíře, jež se vzpamatovává z náhlého leknutí, a obrátí svou pozornost zpět k zápisníku. Viola ví, co se mu honí hlavou: *že tady žádné tělo není, že s ním zase jen hraje nějaké hloupé hry*. Skoro jako by mu dokázala číst myšlenky a ocitla se přímo v jeho mysli. Ale Viola má v rukávu schované eso – jakousi tajnou zbraň. Chvilí ji v duchu potěžkává a zvažuje, jakou škodu asi způsobí. Pak se rozhodne ji použít.

„To tělo patří jednomu z tvých bratrů,“ řekne mu.

Tužka se mu zastaví nad zápisníkem a ten vzápětí padá k zemi. Viola najednou vidí, že stránka není popsána slovy. Namaloval na ni nelichotivý obrázek jí samotné.

Viola kývne hlavou směrem ke Cableovu lesu, kde jsou při bližším pohledu vidět bílé sněženky a žlutý podběl, jejichž okvěti je nezvykle zbarvené doruda.

„Co se stalo?“ zeptá se muž.

Viola jen pokrčí rameny. „Jak to mám vědět?“ Počká, až k ní opět stočí pohled, a pak dodá: „Možná obcoval s ďáblem.“

Moře mohutně zaburácí, jako by lapalo po dechu. Mlha už slábne a Viola teď vidí, že před ní nestojí žádný duch, ale obyčejný muž. I on teď Violu vidí. Takovou, jaká vždycky byla – jen obyčejnou dívku.

„Já žádné bratry nemám,“ řekne muž nakonec.

„Ne?“ zeptá se Viola. „A jsi si tím jistý?“

ČÁST PRVNÍ

# SLUNEČNÍ FÁZE





BLÁZEN

**Z** počátku to vypadalo jako ráj na zemi.

Už jen samotný název ostrova – *Skřivan* – na ně volal skrze mlhu halící jeho břehy, skrze pomyslnou mlhu, která sestoupila z ostrova až na pevninu a zahalila do svého závoje i Violu a její matku. Ten ostrov představoval jejich spásu.

Po té hrozné události doma, kdy si s nimi osud tak nemilosrdně pohrál, nechala jednoho dne Violina matka hrát v kuchyni rádio. Snad ze strachu, že by jinak nastalo ticho – takové, které až příliš podněcovalo k přemýšlení. V rádiu zrovna běžel nějaký krátký program, cosi zcela nepodstatného a všedního, jen trochu okořeněného neobvyklým přízvukem lidí a křikem racků.

*Nedotčené, řekla moderátorka až příliš světským, jízlivým tónem. Místo, kde všechny děti vyrůstají v souladu s přírodou, v naprostém bezpečí.*

Violina matka vzhlédla od svého dávno vychladlého čaje a zposlouchala se.

*Vydat se na ostrov Skřivan, řekla žena v rádiu, je jako vrátit se zpátky v čase.*

Na ta slova se Deborah Kendricková jako zázrakem zvedla od kuchyňského stolu, až z temných hlubin svojí deprese. Okamžitě začala zjišťovat informace, ze kterých se pak rychle staly plány a nakonec i pevně stanovené termíny. Svě dceři se vši vážností sdělila, že jejich tragédie byla nevyhnutelná a předurčená osudem. To, že je teď ochotná věřit, že osud může být i přívětivý, je přece dobře, ne?

Formuláře byly vyplněny, sliby učiněny. Všichni nově příchozí na ostrov byli zkoumáni z lékařského i etického hlediska. Stejně tak museli slavnostně slíbit, že se stanou plodnou součástí místního společenství, po praktické i náboženské stránce. Ostrov Skřivan byl náboženskou komunitou – očekávala se aktivní účast a každý musel být pokřtěný. Pak se také bylo nutné sbalit a rozloučit s minulým životem, což vyžadovalo každodenní úkony, ale Violině matce to přinášelo tolik potřebnou motivaci jít dál. Koupily lodní jízdenky, protože jinak než na lodi se na tento zapomenutý britský ostrov člověk nedostal. Prodaly auto a nasedly na vlak, který je odvezl z oblasti hrabství nedaleko Londýna až na pobřeží.

A pak se toho června vydaly na tři úmorné dny na moře.

Během plavby Viola našla útočiště ve své víře, když už ne útěchu. Na palubě byly jedinými pasažérkami, tedy kromě jednoho netrpělivého veterináře a pomocného ošetřovatele koní, který si zapaloval jednu cigaretu od druhé. Oba muži se spolu střídali kdesi ve stáji v útrobách lodi, aby uklidňovali vystresovaného koně, jenž rovněž mířil na ostrov. Prvního dne, když se kolem rozprostírala jen rozbourená šed' severního Atlantského oceánu a na obzoru zela dechberoucí prázdnota, všechny na palubě zachvátila podivná sklíčenost, posádku nevyjímaje. Nevzhledné plavidlo dál supělo a bafalo, náladový vítr bičoval vodní hladinu a Viola Kendricková vyhlížela na nekonečném obzoru jakýkoliv náznak pevniny. Irsko zůstalo kdesi daleko za nimi. Na severu nebylo ani známky po Islandu či Grónsku, jak viděly na mapě, když ji studovaly ještě před odjezdem. Jak to, že byl skutečný svět o tolik větší? Druhý den Viola samu sebe přesvědčila, že se jí v dálce podařilo zahlédnout členité pobřeží Kanady, ale ve skutečnosti šlo jen o odraz mraku na vodní hladině – pouhou halucinaci. *Prosím, ať se před námi něco objeví*, prosila Boha, o jehož existenci pochybovala. *Prosím, nenech nás taky umřít!*

A Violin nepřítomný Bůh odpověděl.

V dále vykoul ostrov Skřivan.

Stály na palubě, držely se zábradlí a sledovaly, jak se ostrov pozvolna mění z rozmazané šmouhy v dáli na obrys čnějších útesů. V návalu euforie jedna druhé nadšeně popisovala každý nový detail na obzoru: zelené shluky vysokých lesů, překvapivě žluté trsy travního porostu na skalách i jestřába plachtícího na stoupavém teplém proudu a vyhlížejího myši dole pod sebou. Loď proplula kolem severního výběžku ostrova a jim se naskytl pohled na podivně vymletý mys v celé své kráse. Před dávnými časy, když ještě ostrov ležel mnohem blíže k britským ostrovům, se do něj zakousl jakýsi obr, ale nepřišel mu k chuti, a tak ho odhodil daleko na širé moře. Alespoň se to říkalo. Deborah Kendricková si tu legendu vybavila, zrovna když loď dost neelegantním způsobem doplouvala ke břehu. Viola ten příběh také znala, ale na pevnině pro ni nic neznamenal. Připadal jí lživý a smyšlený, jen příkrášlená báchorka pro turisty. Avšak nyní – když se sluneční paprsky odrážely v oknech přístavních domků jako zářivé hvězdy, rybáři stojící na uvázaných člunech vylévali do kádí plné kbelíky ryb, jako by to bylo tekuté stříbro, a kolem kroužili dychtiví raci – měla pocit, jako by ten příběh slyšela poprvé a skutečně jím byla okouzlená. Byla jím zcela uchvácená.

Dlážděným přístavištěm se rozléhalo volání oznamující příjezd nové lodi a hlasy se linuly i úzkými uličkami opodál. Neklidného, zpěněného koně vyvedli na břeh a nohy se mu na pevné zemi nejistě třásly. Violu a její matku odvedli do budovy Celnice, jež byla uvnitř obložená dřevem a čekaly tam na ně další formuláře. Deborah se rychle vzpamatovala z cestovní horečky a pod všetečným pohledem úlisně vypadajícího muže s výložkami na ramenou se pustila do vyplňování. Bylo také potřeba vyplnit delší formulář týkající se Dot, kterou muž ostražitě

sledoval, jako by šlo o nějakou nebezpečnou psí rasu, a nikoliv o malého knírače.

Viola seděla na dřevěné lavici a Dot jí spořádaně čekala u nohou. Veškerý jejich majetek ležel rozprostřený na zemi kolem ní v několika kufrech a krabicích a ona náhle pocítila, jak na ni těžce doléhá únava z cesty. Když pak seděla na zadním sedadle otlučeného landroveru, oči se jí zavíraly, i když bylo venku zrovna slunečno a auto sebou dost házelo. Chtěla si prohlédnout hlouček dětí stojících na něčem, co vypadalo jako několik dřevěných pranýřů. Děti se drápaly jedno přes druhé ve snaze zahlédnout nové přistěhovalce.

Před nimi se otevřel výhled na strmé travnaté svahy poseté kravami, kozami a ovci. Měly odstín zelené, jaký doposud neviděly. Byl to tak idylický obrázek, jako by jej někdo naaranžoval kvůli jejich příjezdu. Když se přibližovali k usedlosti, nezpevněná cesta začala strmě stoupat a přibýlo na ní výmolů. Úlisný muž z Celnice jim mlčky dělal šoféra a dost razantně šlapal na plyn, jak se snažil kopec zdolat.

Vedle něj seděl pan Jacob Crane, předseda městské rady a ředitel školy, který je přišel oficiálně přivítat. Byl to velký muž s výrazným nosem a statným břichem. Zvýšil hlas, aby překřičel hukot pneumatik, otočil se k Viole a její matce a začal na ostrov pět ódy. Jen jim tím znovu potvrdil všechno, co už slyšely: *Na ostrově Skřivan je všechno báječné. Úplně všechno. Stačí se jen rozhlédnout.* Jeho ujišťování však mělo spíše opačný efekt, než kdyby veškerou tu okolní krásu nechal mluvit samu za sebe. Pak ale dorazili ke staré usedlosti zvané Reunyon a jeho teorie byla přece jen vyvrácena.

Usedlost stála na větrném kopci a připomínala ranč, který tam někdo přenesl z časů Divokého západu a upustil na ostrov z velké výšky. Vyžadovala opravy a milující péči, čemuž prý Deborah

Kendricková dobře rozumí, jak se vyjádřila už při žádosti o pronájem opuštěného domu. Nelhala. Když zastavili, znovu svá slova zopakovala a dodala, že se těžké práce nebojí a předtím, než měla děti, pracovala jako zahradní architektka. Viola sledovala, jak matka při zmínce o *dětech* v množném čísle sklopila hlavu. Pan Crane si toho zřejmě nevšiml.

Vystoupili z auta a Viola odvedla vyvenčit Dot na zarostlý trávník. Matka přejela dlaní po oprýskaném nátěru na verandě a kolem se snesla drobná sprška bílých vloček. V duchu už zvažovala, jak hrubý brusný papír zvolit, aby dostala barvu dolů. Jacob Crane si vykračoval po prašné cestě jako po divadelním pódiu a vysvětloval jim, jak usedlost přišla ke svému názvu. Jednalo se o nářeční výraz pro tuleně. V zimě se tato zvířata vracejí na ostrov a schovávají se v zátokách podél pobřeží, aby nabrala síly na nadcházející reprodukční období. Poté pan Crane obrátil pozornost k zanedbanému pozemku za domem s hrudkovitou půdou a s rukama za pasem svých volných hnědých kalhot začal vyjmenovávat, co všechno je potřeba udělat. Odstranit plevel. Osít půdu. Všechny stromy budou plodit ovoce, pokud se jim dostane náležitá péče. Zdálo se, že poslední slova byla určená i Viole, jak na ni upíral shovívavý pohled svých modrých očí.

Violina matka vzhledla od verandy a zpozorněla. Odevzdaný úsměv se jí vytratil z tváře.

„Říkal jste, že jste ředitel školy?“ zeptala se.

Pan Crane od Violy odvrátil zrak a hrdě přikývl.

Pak se Dot rozštěkala a obrátila jejich pozornost k malému zvířeti, které si tiše brázdilo cestu neobděláným polem. Barva jeho srsti byla stejně rudá jako vlasy Violy i její matky.

Panu Craneovi se tvář stáhla do přísného výrazu.

„Mohu vás ujistit, že je střílíme a chytáme do pastí,“ řekl.

„Aby se nepřemnožili.“

Viola si sedla na bobek a chytila Dot za obojek. Na rty se jí drala nevyřčená otázka: *Kde se tu vzaly lišky?* Předpokládala, že první hospodářská zvířata, jako třeba koně, sem dovezli na lodích – stejně nedobrovolně jako ji samotnou. Potkani a myši zase mohli omylem uvíznout mezi nákladem a nepozorovaně proklouznout na loď i pevninu. Ale lišky...?

Zvíře se na okamžik zastavilo, vrhlo po nich vyčítavý pohled a pak zmizelo v husté spleti živého plotu. V ten moment Viola pochopila, že ona nemá žádné právo se ptát. To liška po nich mlčky žádala odpověď. *Jak jste se dostaly na můj překrásný ostrov? Kdo vám řekl, že je dobrý nápad sem jezdit?*

## † LITURGICKÉ MEZIDOBÍ: PODZIM 2017

**N**a počátku přišel konec – okamžik, kdy Jade-Marie Ahear-nová zpívala příliš hlasitě během ranního shromáždění.

Otec Daniel, prošedivělý muž jemných, nevýrazných rysů i vystupování v klidu započal ranní liturgii. Zmínil se o světcích, který dle církevního kalendáře na ten den připadal – muži, jenž za svého života vykonal dostatečné množství kázání, léčení i obracení pohanů na víru, avšak příliš málo, než aby se stal věhlasným mučedníkem. Poté se za řečnický pult postavil pan Crane.

„Tak, a jsme sami,“ řekl předseda městské rady a ředitel školy v jedné osobě a věnoval svému publiku spiklenecký úsměv. Před ním stálo malé shromáždění žáků ze Svaté Rity, od nejmladších po nejstarší ročníky, a také celý učitelský sbor – dohromady ani ne padesát osob. Všichni se úslužně usmáli.

Pan Crane se rozpovídal o lodích. Srpnová loď připlula a zase odplula a přivezla jim poslední letošní zásoby z pevniny. Venku bylo stále slunečno a slunce jim škádlivě slibovalo, že by se ještě chvíli mohlo zdržet, ale už brzy přijde mlha a pak se nikdo nedostane na ostrov ani z něj. Až do dubna nepřipluje žádná další loď.

V Obchodě se smíšeným zbožím začal již od víkendu fungovat přidělový systém, který měl zajistit, že všech 253 obyvatel ostrova bude až do jara dobře zaopatřeno. A jelikož bylo 1. září a nastal čas zahájit nový školní rok, pan Crane si neodpustil kázání, že je nyní opět potřeba pustit se s vervou do práce. K tomuto účelu mu dobře posloužil *Druhý list Tesalonickým: A přece teď slyšíme, že jsou mezi vámi darmojedi, kterým práce nevóní...*

Skupinka Nejstarších dívek si během jeho projevu nešeptala ani neobracela oči v sloup. Tenkrát, na začátku září, byly ještě Britta Sayersová, Jade-Marie Ahearnová a Anna Duchampová stále víceméně hodné holky, kterým nebylo potřeba věnovat zvláštní pozornost. Učitelé je jen přelétli pohledem, zda na sobě mají školní uniformy. Pohledy k nim upíraly i dívky z nižších ročníků, které se teď po roce cítily opět o něco starší. Jen si tím však připomněly, že ještě mají co dohánět.

Všem třem dívkám už bylo šestnáct let - nejmladší Jade-Marie oslavila narozeniny v půlce prázdnin - a těla se jim teď začala místy viditelně zaoblovat a jejich rysy nabíraly nové, ostřejší tvary. Chlapci, kteří již byli dost staří na to, aby si toho všimli, po nich vrhali kradmé, zvědavé pohledy, jako by nakukovali do trouby a kontrolovali, jestli už koláč dostatečně vykynul.

V kapli se ale nikdy žádné nepřístojnosti neděly. Chlapci si je mohli prohlížet během letních prázdnin, vždycky za odlivu, když se u přístavu dočasně vytvořila malá pláž. Dívky si tam rozložily ručníky a vystavovaly se slunečním paprskům v džínových šortkách a barevných tílkách - nic víc. Mohli je sledovat, jak hltají časopisy z čerstvé letní zásilky z pevniny a tu a tam si sundají brýle, aby si prohlédly těch několik málo procházejících cizinců. Hledaly na nich jakékoliv známky toho, jaký je svět tam daleko za břehy jejich ostrova.

Toho léta k nim zavítali tři cizinci: jeden pár středního věku (oblečený do šustivého sportovního oblečení) a osamělý zaměstnanec jakési telefonní společnosti, který se ostrovany již poněkud pokoušel přesvědčit o výhodách instalování vysílače. Vdova Esther Deezerová je ubytovala ve svých volných pokojích a podávala jim dost skromné snídaně a večeře, aby je od další návštěvy náležitě odradila a oni pak mohli doma vyprávět, že izolace na ostrově není nijak turisticky atraktivní ani nic, s čím

by se mělo něco dělat. V červenci se znovu sešla městská rada, aby o vybudování vysílače hlasovala, a stejně jako v předchozích letech byl návrh *jednomyslně* zamítnut.

Až do onoho dne, kdy Jade-Marie zpívala příliš hlasitě v kapli, nebyly dívky ničím víc než jen jakousi „novotou“. Lidé jim souhrnně říkali „Nejstarší dívky“ – ještě dlouho předtím, než si toho byly samy vědomy. Křtitelnice ve Svaté Ritě zela již čtyři roky prázdnotou a podobně znepokojující byl i fakt, že se na ostrově v letech 1998 až 2000 nenarodily žádné nové děti. A tak byla trojice dívek narozených v roce 2001 na konci devátého ročníku základní školy nejstaršími žačkami. Jinými slovy ukončily „měšťanku“, jak se říkalo postaru, což bylo označení, jemuž na Svaté Ritě dobře rozuměli.

První z nich byla Britta Sayersová, pravá ostrovanka a „ryzí úlovek“, která se mohla pyšnit dlouhou hřívou hustých černých vlasů. Druhou dívkou byla Jade-Marie Ahearnová, jež po svém misionářském otci zdédila nezkrotné hnědé kudrny. Neil Ahearn přijel na ostrov v devadesátých letech, ale zahynul při Velkém rybářském neštěstí v roce 2002, když byla Jade ještě kojencem v náručí své matky Mary, rodilé ostrovanky. A pak tu byla Anna Duchampová, která si svým exotickým vzhledem – blondatým mikádem pečlivě zastřiženým k bradě – navždy vysloužila pověst *cizačky*. Anna na ostrov připlula v útlém věku čtyř let spolu se svým francouzským otcem, skandinávskou matkou a mladším bratrem Julianem.

A teď na ostrov přibyla další *cizačka*, která připlula na palubě červnové lodi. I ona byla ročník 2001 a se svým zvláštním odstínem vlasů, který někteří staromilci považovali za neblahé znamení, by mohla dívčí trio perfektně doplnit. Černovláska, blondýna, hnědovláska a zrzka. Když se ze tří stanou čtyři, možná se tím podaří prolomit prokletí jejích měděných vlasů. Tak se to alespoň říkalo, nebo spíš raději neříkalo.

Díky pověrám se věřilo, že čtyřka je mocné číslo – stabilní a pevné, které v sobě zahrnuje sever, jih, východ i západ. Jejich přátelství by z nich mohlo vytvořit silné spojení čtyř živlů: země, ohně, vzduchu a vody, až vedle sebe usednou podél dlouhého stolu v severní učebně. Pan Crane měl kromě ředitelování na starosti také výuku středoškolských ročníků. Čtveřice dívek by se mohla stát jejich osobním talismanem.

Jenže malá bledá cizinka s rudými vlasy se na první ranní liturgii nedostavila. Neúčastnila se prvního školního dne.

Během druhé sloky ranního chvalozpěvu, zrovna v okamžiku, kdy píseň zmiňuje, jak Ježíš „dotančí“ k rybářům, Jade-Marie zvýšila hlas, aby ladila se zvučným zpěvem mladších dětí. U třetí sloky, kde Ježíše jako tanečníka zcela nepochopitelně ukřižují, protože uzdravil chromého, Jade-Marie už nezpívala, ale doslova křičela, až úplně přehlušila i operní árie Diany, manželky pana Cranea.

Britta a Anna, jež jí stály po boku, sklonily otevřené zpěvníky k zemi (beztak je znaly nazpaměť) a jen na svou kamarádku zíraly. Pak se Britta krátce a rozpačitě uchechtla, ale hned nato zase zvažněla a zbledla, stejně jako Anna. U čtvrté sloky to pak oběma začalo docházet, když Jade-Marie vyřvávala už z plných plic:

*A tančil jsem i v pátek,  
když svět se halil tmou.  
Je však těžké tančit  
s ďáblem za hlavou.*

Anně se po tváři skutálela slza a Brittě se hrudník zvedal a klesal v návalech potlačovaného smíchu.

V tom okamžiku se slečna Cedarsová, milá a kultivovaná učitelka z druhého stupně, prudce zvedla a s neobvyklou razantností

vytáhla Jade-Marii z lavice, až dívka upustila zpěvník, který s hlasitým žuchnutím dopadl na zem. Odváděla nezvladatelnou žačku uličkou pryč, zatímco Jade-Marie dál vyřvávala čtvrtou sloku, jako by ještě naposledy chtěla všem pohrozit:

*Pohřbili mé tělo,  
věříce, že jsem odešel.  
Jenže já jsem tanec sám,  
a můj čas teprv nadešel.*

Pak byla Jade-Marie vyvedena ven těžkými železnými vraty.

Paní Stanneyová dál hrála na varhany v obvyklém živém tempu, ale žáci z nižších ročníků, kteří se s podobným chováním doposud nikdy nesetkali, jen mlčky zírali s ústy otevřenými dokořán. Pan Crane třískl hřbetem zpěvníku do řečnického pultu, čímž dal jasný povel, že mají zpívat dál. Všichni žáci svorně nadskočili a zabodli pohledy do zpěvníků ve snaze najít pátou sloku – slova, která si brzy vryjí do paměti, stejně jako všechny ostatní chvalozpěvy, modlitby a citáty svatých.

Jeden z chlapců, jenž po skončení ranní bohoslužby kráčel po pěšině podél útesu kousek za Brittou a Annou, je prý slyšel si šeptat, že už se do třídy nevrátí. Počkají si, až je předejdou poslední učitelé, proklouznou na hřbitov a schovají se za jedním z náhrobků. Pak se proplíží kolem zdí ženského kláštera a utečou přes panské pozemky... Svůj plán ale zavrhl stejně rychle, jako ho i vymyslely.

Musejí se vrátit do třídy. Musejí pomoci svojí kamarádce. Sedi teď někde v ředitelně a slečna Cedarsová ji hlídá jako vězně. Až se pan Crane vrátí, požádá slečnu Cedarsovou, aby odešla. A pak?

Co bude potom?

## 👁 KNIHA LEINA

**Z** počátku jsem uvažovala o blond.

Inspirovaly mě k tomu ta žena s dcerou, jež připluly na červnové lodi. Když během bohoslužby přijímaly svoji první hostii, všechny přítomné zaplavila vlna neklidu. Nikdo si samozřejmě nedovolil nic říct nahlas. Lidé mě potom v Obchodě se smíšeným zbožím plácali pro štěstí po hlavě a šeptali mi do ucha svoje požehnání. Byla jsem pro ně „ryzí úlovek“ (ačkoli na ostrově citelně chyběl dostatek rybářů, kteří by mě mohli „ulovit“). Nikdo by se ale neodvážil zajít tak daleko, aby přímo v kapli vyslovil cokoliv, co by nasvědčovalo tomu, že věří starým pověrám a báchorkám, které nemají s Biblí nic společného. Přesto jsem moc dobře věděla, co si všichni myslí: ta žena s dcerou na ně svými rudými vlasy přivolají velké neštěstí.

Jak vzrušující!

Začala jsem přemýšlet, jestli i já, jednoduše tím, že si změním barvu vlasů, bych rovněž mohla přispět ke změně. Když se odbarvím z černé na blond a proměním se do své negativní podoby, kým se stanu? Přivolám i já na náš ostrov neštěstí?

A bude neštěstí lepší než *vůbec* nic?

Je ale potřeba říci, že to nebylo Benovým příjezdem, že se slečna Cedarsová vypařila.

Už jsem z té role byla unavená. Protože přesně tak mi to připadalo, že jen hrají svoji roli. Slečna Cedarsová, milá, dychtivá učitelka z vyššího stupně. Stará panna s třícítkou na krku, která si pronajala přístavní dům v centru města, ačkoli všichni dobře

věděli, že je určený pro mladý manželský pár. Pro dvojici, u které se dalo předpokládat, že se rozroste v rodinu a zaslouží si dům s několika pokoji navíc na jižním svahu.

Faktická ztráta mého křestního jména mě znepokojila. Jakmile jsem začala učit, prostě jsem o něj přišla.

„Nikdo už ti nebude říkat Leo,“ varovala mě Ruth Frenchová. „Dokonce ani dospělí. To bude samé: *Dobré jitro, slečno Cedarsová* nebo *Myslíte, že dnes konečně vykoukne sluníčko, slečno Cedarsová?*“

Byla o tři roky starší než já a také měla o tři roky víc praxe s učitelstvím. Myslím, že mi asi chtěla dát najevo svoji nadřazenost – koneckonců, člověk nikdy úplně nepřestane být malým, soutěživým dítětem. Ale měla pravdu. Stala se ze mě slečna Cedarsová. Jen a pouze *slečna Cedarsová*.

„Nebo sis snad myslela, že nás se to týkat nebude?“ mrkla na mě.

Ruth měla rovněž havraní vlasy, a jelikož nebyla dcerou člena městské rady, černá barva jí alespoň zaručovala určité postavení. Nikdy se ale příliš nevzrušovala, jestli jí někdo šepem žehná do ucha nebo ji poplácává po hlavě. Žila společně s Catherine „Cat“ Waltonovou, farní vikářkou, která nosila vlasy na ježka. Bydlely rovněž v domě na jižním svahu, jen o něco níže položeném a méně atraktivním. Ruth nebyla „ryzí úlovek“ jako já. Pokaždé, když si ji pan Crane zavolal k sobě kvůli průběžnému hodnocení, jsem přemýšlela, jestli ji nutí číst pasáže z *Leviticus*, které varovaly před zhýralostí.

Postupem času jsem začala zoufale toužit, aby mě lidé vnímali jinak a opět mi říkali Leo. Ne jako té poddajné Lee z Bible, která nachází útěchu ve výchově dětí, poté co se její muž podruhé ožení s její milovanější sestrou. Ne, nechtěla jsem být tahle hloupá Lea. Chtěla jsem být Lea s něžnými očima, která se vkrade do Jákobovy postele a lstí ho přiměje, aby se s ní oženil jako první.

Pod rouškou noci ho svým nahým tělem přesvědčí, že je stejně krásná a přitažlivá jako její přesměřující dokonalá sestra Ráchel.

Jak se ale dalo očekávat, ztratila jsem odvalu. Čekala jsem ve frontě v prvním patře Účtárny, abych se dostala k jednomu z počítačů (školní internet se nesměl používat k objednávání zboží z pevniny). Kurzorem jsem kroužila nad tlačítkem „objednat“ hned vedle lahvičky s peroxidem, ale pak jsem klikla vedle a místo toho si objednala modrou plisovanou sukni lesknoucí se jako ocas mořské panny. Byla to odvážná volba, nebo spíš zbabělá.

Řekněme, že Ben v tom sehrál roli jen jakéhosi katalyzátoru. Byl jakýmsi prostředníkem.

První pololetí, moje oblíbené období v roce, se kvapem blížilo. Nepopsané sešity, svěží tváře dětí hledící na mě z předních lavic. Během července a srpna jsem se vždycky chodila nabažít sluníčka na pláž u přístavu, kde jsem znovu pročítala knížky, o nichž jsme doufaly, že by mohly žáky zaujmout: *Pán much*, *Gulliverovy cesty* a *Bouře*. Pak jsem vždy svolala malou neformální poradou ohledně nadcházejícího školního roku nad sklenkou ovocného piva v baru U Kotvy. (Roztomilá slečna Cedarsová tomu říkala „sedánek“.) Za nižší ročníky se tradičně dostavila Ruth Frenchová, jejíž ostré vystupování trochu otupily dva měsíce teplých letních vánků. Dellie Levenová, asistentka pedagoga pro vyšší ročníky, nám obvykle přinesla plech sladkého koláče ze svých letních zásob. Moje nadšení, jehož bylo dost za nás za všechny, se pak rychle přelilo na ostatní.

„Měly bychom některé hodiny pořádat venku na trávníku s výhledem na Východní zátoku. Myslím, že by to hodinu hodně oživilo!“

Každý rok jsem s tím přišla. Pokaždé jsem zapoměla, že ona letní konejšivost a jasná obloha jsou u nás jen na dočasné návštěvě, jako ptáčci, kteří se již brzy vydají do svého skutečného

domova. Mlha se k nám pomalu plížila. Možná to v mém případě bylo ukázkou schopnosti zachovat si naději (či podlehnout sebeklamu), když jsem věřila, že alespoň pro jednu by se počasí mohlo umoudřit. V půlce září už člověk na pobřežních pěšinách sotva viděl vlastní nohy, a když přišly deště, nijak neotálely a tvrdě na nás udeřily. Nápad pořádat jakékoliv hodiny venku byl bláznivý. A já jsem s ním toho roku nepřišla. Nesvolala jsem žádný sedánek. Knížka *Pán much* ležela v mé ložnici na dřevěné podlaze hned vedle pantoflí, zcela netknutá. Stránky se jí kroutily vlhkem a začínala být cítit zatuchlinou, stejně jako všechno, co několik dní nespátřilo denní světlo. Ostrov Skřivan byl jako houba. Moře prosakovalo do všech jeho rohů a zákoutí.

Vydala jsem se se svým neklidem za sousedkou Margaritou. Copak bych někdy mohla tuhle svoji podivnou melancholii vysvětlit dr. Bishymu? Úterní večery patřily mně a Margarittě. Zatáhla jsem závěsy, zatímco ona třesoucí se rukou zapálila vonnou tyčinku a světlo sirky odhalilo její dlouhé, řídké bílé vlasy. Vždycky jsme si sedly naproti sobě ke starému karetnímu stolku potaženému zeleným sukmem, jako bychom se chystaly na nějakou nevinnou zábavu, třeba poker. Popíjely jsme Margarittino domácí víno, vyměňovaly si novinky, které se až příliš často ztrácely v mezigenerační propasti mezi námi, a pak, jako by ji to právě napadlo, mi Margaritta začala číst z dlaně a vykládat budoucnost.

Věděla, co mě trápí. Všichni odcházejí. Jsou pryč. Moji čtyři kamarádi z dětství, a nakonec toho roku i můj mladší bratr Paul. Nepočkal dokonce ani na návrat srpnové lodi, poslední lodi v roce, na niž měl člověk nasednout, pokud chtěl na dlouho odjet a nepokoušet osud. Paul tolik toužil po možnostech, které skýtala pevnina, že nasedl hned na první dubnovou loď, přesně den po svých jednadvacátých narozeninách. Rodiče se mu to z nepochopitelných důvodů vůbec nesnažili rozmluvit.

Tohle byl skutečný důvod, proč slečna Cedarsová zmizela, pomalu se vypařila. Dospělí mi vždycky říkali, že touha cestovat není ničím jiným než nezdravým vrtochem našich genů – že je možné se s ní utkat a přemoci ji, stejně jako prvotní hřích. Jenže Paul měl na ten souboj dost síly. Odešel a moje víra odešla s ním. Veškeré moje vzpomínky vybledly. Všechny ty dny, kdy jsme se spolu toulali po panských pozemcích, hledali ty nejlepší stromy kaštanů a pak si jejich plody nácípávali kapsy. Když jsme uviděli černého ptáka, nesměli jsme promluvit, dokud nezahledneme bílého. Ten, kdo prohrál, pak musel hodit tři kaštiny do vysokých sloupkových oken na Velkém domě a riskovat, že tím probudí hraběte. Ružové západy slunce odrážející se na dlažebních kostkách při červnovém grilování. Šplouchání moře do přístavní zdi. Vůně makrel pečených na ohni. Dlouhé týdny strávené tajnou úmluvou o naší figuríně svaté Jade, jejíž chatrná konstituce nikdy nepřežila, když jsme chodili zpívat ode dveří ke dveřím. Jeden rok jí upadl nos, potom ruka. A dalšího roku chodidlo, což už bylo příhodnější. Smáli jsme se, až jsme lapali po dechu.

Slečna Cedarsová byla známá tím, že všem, kdo se o odchodu zmínili, kázala o ostrově. Kázala jim až do okamžiku, kdy nastupovali na lodní můstek.

„Pro tebe je to tu v pohodě,“ říkali mi moji přátelé stručně a já si myslela, že jim rozumím. Byla jsem *jiná* – měla jsem svoje místo učitelky a jako dcera hajného jsem si užívala veškerých výsad. Byla jsem s ostrovem víc spjatá než oni. Stejně jsem jim ale oponovala.

„Nikde jinde nenajdete tak krásné a jedinečné místo jako tady.“ Svoje nadšení jsem jen těžko formulovala do slov – vždycky se mi zadržávala v hrdle. „V ostrově samotném není potíže,“ říkala jsem, „protože my jsme ostrov. Jsme jeho budoucností. Jeho krví.“ Opravdu jsem tomu věřila.

Když mi ale Paul oznámil, že odchází, slova mi došla. Věděl, jak báječné to tu je, prožil tu se mnou celý život.

„Možná bys také měla odejít,“ řekl mi. Co jsem mu na to jen měla povědět?

Margaritta otočila kartu, která představovala moji nejbližší budoucnost. Rytíř pohárů. Pak promluvila hlubokým, zastřeným hlasem, který používala při výkladech (úplně jiným, než když mi nabízela, že mi dolije víno). „Přichází k tobě láska.“

Odvrátila jsem zrak, abych se nerozbrečela.

Margarittiny poličky po mém boku překypovaly knihami, o nichž věřila, že v sobě ukrývají „pravou moudrost“ ostrova. Nebyly poskvrněné proroky a evangelíky, které k našim břehům za ta léta doneslo moře.

Byly tam tituly jako: *Základní kniha o minulých životech*, *Objednávky z vesmíru pro pokročilé*, *Pravda ukrytá v runách* – tolik zakázaného zboží jen na letmý pohled. Margaritta si prý kolem svých knih a předmětů vytvořila neviditelný kruh, takže je nikdo nemohl vidět, pokud to sama nechtěla.

„Ty tomu vážně věříš?“ zeptala jsem se jí výsměšně.

„Věříš, že člověk dokázal proměnit vodu ve víno?“ odpověděla mi. „Že potíral slinami oči slepců, aby je uzdravil? Že dokázal chodit po mořské hladině?“

Zarazila jsem se. „Já nevím,“ řekla jsem, což bylo dost znepokojivé přiznání.

„Já ano,“ odpověděla Margaritta. „Vím, že to je možné.“

Přes den jsem věřila, že čáry na mé dlani neznamenaají nic víc než jen rýhy od sevřené pěsti. Že výsledek karetního výkladu je stejně nahodilý jako hod kostkou. Věřila jsem věštбám jen na prchavý okamžik, když mi je Margaritta sdělila. Jakmile však bylo po výkladu a ona poklepala na balíček, aby ho zbavila mojí energie, třikrát obkroužila pokoj proti směru hodinových ručiček

a roztáhla závěsy, opět jsem nabyla dojmu, že jde jen o naivní, dětinskou a neškodnou zábavu.

Jenže ten Rytíř pohárů...

„Ha!“ podařilo se mi zareagovat na její věštbu. Pokusila jsem se o lehký tón. „Možná tak na svatého Dyndy!“

Margaritta zamyšleně poklepávala ukazováčkem po pleci rytířova koně. Prst měla zkřivený a nehet na něm tlustý a nalakovaný. Nechtěla jsem se na toho válečníka s okřídlenou helmou a zlatým pohárem v dlaních dívat. Představoval falešnou naději.

„Cože to říkáš? Že se brzy zamiluju do Saula Coopera?“ krátce jsem se zasmála. „Protože on jediný ještě není zadáný a je starý! Je mu skoro čtyřicet!“

Margaritta se neusmívala.

„Stojí v obrácené pozici,“ řekla a uvážlivě pokývla hlavou. Tahle karta vyšla mezi ostatními vzhůru nohama. „Tenhle náš Rytíř pohárů umí být občas pěkně okouzlující podvodník. Muž, který nedokáže odlišit pravdu od vlastních lží.“

Čekala jsem, co řekne dál.

Zavrtěla hlavou, aby zaplašila pochybnosti. „Ale stojí mezi dvěma kartami, které věští štěstí, takže mi intuice říká, že mu můžeš věřit.“ Konečně se usmála. „Uvidíme, koho nám přiveze srpnová loď, co říkáš?“

A tak jsem navzdory všem svým snahám začala pocítovat optimismus a veselí. Líně jsem si pohrávala s myšlenkou, že zajdu na Celnici. Ne abych snad požádala Saula Coopera o ruku - už jen ta představa, jeho drobné fretčí rysy, typický odér mentolových bonbonů a zpoceného podpaží. Ne, šla bych se ho zeptat, jestli se můžu podívat na seznam pasažérů srpnové lodi.

Jenže jsem znovu ztratila odvahu. Nebo spíš zvítězil zdravý rozum. Saula by můj dotaz nesmírně potěšil. Tenké rty by se mu zvlhnily v podlém úsměvu, čímž dával člověku najevo, že na něj

něco má – fotky či jiné věci, které by neváhal dát k dobru během pánské jízdy u Kotvy. Říkalo se totiž, že vlastní tajné zásoby časopisů a podivných videokazet z pevniny. Věci, jež si muži, ti, kteří jsou ochotni riskovat Boží hněv, rádi prohlížejí.

„Proč to chceš vědět?“ zatrylkoval by Saul a v ústech by převaloval tvrdý hnědý bonbon. Pokud bych dokázala přijít s přesvědčivou odpovědí, jeho další otázka by zněla: „A co za to, když ti to ukážu?“

A tak jsem čekala. Až loď připluje, novinky se ke mně samy donesou. Nebudou muset putovat daleko.

Jednoho dne, kdy jsme si dělaly přípravy před zahájením školního roku, jsme seděly ve sborovně a Miriam Calderová nám jen tak mimochodem hrdě oznámila: „Specializuje se na přírodní vědy, víte.“ Naše školní sekretářka právě nabírala cukr do šálku čaje pro pana Cranea. „O své odborné zaměření se podělí s celou školou,“ pokračovala.

Ruth Frenchová a já jsme seděly na nízkých měkkých židlích a na stole před námi ležely hromady složek. Prudce jsme zvedly hlavu.

„Promiňte, říkáte jste *on*?“

To se zeptala Ruth. Já jsem zůstala s ústy v němém úžasu dokořán.

Na Svaté Ritě za celý můj život nikdy neučil žádný muž. Ředitel, to ano. Před panem Cranem tu byl pan Bartle, který zemřel těsně předtím, než jsem jako dítě nastoupila na druhý stupeň. Ale muž, jenž by byl pouhým učitelem...? Před smrtí pana Bartlea působil pan Crane několik let jako jeho zástupce – připravoval se na převzetí jeho funkce, protože se očekávalo, že pan Bartle půjde do důchodu, nikoliv že zemře. Ale pan Crane se tenkrát ani na vteřinu nepostavil před školní tabuli. Pamatovala jsem si ho, jak k nám promlouval z čela kaple nebo když stál panu Bartleovi po boku v jeho kanceláři. Člověk by se musel vrátit o dobrých

padesát let zpátky v čase a putovat podél dlouhé řady zarámovaných školních fotografií v hlavní chodbě, aby uprostřed řady učitelek našel alespoň nějaký mužský obličej.

„Ach ano,“ řekla Miriam a vychutnávala si svoji dlouho utajovanou informaci. „Nový člen našeho sboru je zcela jistě muž. Vy jste to nevěděly?“

Nevěděly. A jí to bylo jasné. Věděly jsme, že pan Crane na ostrově nenalezl vhodného kandidáta, který by se mohl vyškolit na učitele – což byla nabídka, po níž jsem kdysi dychtivě skočila. Bylo mi osmnáct a znamenalo to pro mě konec děsivých představ, že se budu muset vydat hledat práci na pevninu. Na ostrově existuje neviditelná hranice mezi těmi, kdo se živí svojí inteligencí, a těmi, již spoléhají na svoje fyzické dovednosti. Uměla jsem nalíčit nástrahu nebo zabít zvíře, což mému otci, hajnému, přišlo vhod – každý na ostrově měl nějakou druhou dovednost. Ale mojí hlavní předností byl můj mozek.

„Takže z tebe bude skutečná učitelka?“ zeptal se mě tenkrát Paul. Bylo mu jedenáct a myslel si, že všechno ví. „Nemusíš nejdřív někam jet a získat titul?“

Když moje osvědčení o kvalifikaci dorazilo (psáno ozdobným písmem), vydobyla jsem si, že ho máma nechá zarámovat a pověsí ho na dobře viditelné místo v obývacím pokoji.

Tentokrát však pan Crane umístil inzerát do novin na pevnině, čímž vzbudil zájem dalece přesahující příslušnou rubriku nabídek zaměstnání – ostatně jako vždy, když jsme jednou za čas něco otiskli. Miriam pak pověsila novinový výstřižek na nástěнку ve sborovně:

Celých 1500 mil vzdálená obec, třída se čtyřmi studenty, jediná hospůdka a obchod – jedná se o nejzapadlejší práci učitele na světě? *Ostrov Skřivan leží daleko uprostřed*

*severního Atlantského oceánu a nedá se na něj dostat lodí ani letadlem po dobu pěti měsíců v roce. Vládne mu vrtošivé klima teplých větrů, po nichž následuje hustá, vytrvalá mlha, takže je to takový pravý příbuzný britských ostrovů...*

Miriam v rohu novinového výstřižku přeškrtnla „pět měsíců“ a opravila je na „sedm“. Zvláštní důvod k hrdosti. Pak následovalo několik nepřesných odstavců o historii ostrova a pár blahosklonných anekdot od turistů a emigrantů - zrádců - a rovněž několik fádních slov učitelky Amy Sparksové, kterou jsme najali loni v létě. Nevydržela u nás ani rok, odplula na dubnové lodi spolu s mým bratrem. Zůstala jen tak dlouho, aby se přenesla přes svůj ztroskotaný vztah, před nímž utekla stovky mil přes moře. Dost dlouho na to, aby svůj rozchod začala vnímat v jiném světle poté, co zakusila zdejší vyhlídky na vztah. Dost dlouho na to, abych ji považovala za svoji kamarádku.

„Copak ti nechybí všechny ty obchody, Leo?“ Byla to její výmluva, proč odejít. Nezminila se o zdejší úchvatné krajině, soudržnosti místních, o východech slunce. Mluvila jen o nedostatku hlavních tříd.

„Nemůže ti chybět něco, co jsi nikdy nepoznala,“ řekla jsem, ale okamžitě jsem pocítila, že na mém tvrzení je něco špatně. Něco nepatřičného.

Se srpnovou lodí pak dorazila její pozvánka na svatbu, což mi připadalo jako ten nejkrutější vtip.

„Ty se pevniny bojíš!“ řekla mi jednou škádlivě v domnění, že odhalila moje nejstrašnější tajemství. „Pořád říkáš, jak ostrov miluješ, protože jsi ve skutečnosti vyděšená!“ Dětilo nás moře a tisíce mil, a přesto jsem její posměšky stále cítila.

Na pevnině vyšel v novinách článek s naší nejaktuálnější fotkou z konce roku. Titulek hlásal: *Celkový počet studentů - všech*

38! Občas jsem se na něj dívala a zkoumala na fotce výrazy Nejstarších dívek stojících v zadní řadě: Britty, Anny a Jade-Marie. Hledala jsem v jejich tvářích nějaké náznaky. Začalo to už tenkrát? Napadlo je to už tehdy? Ale ony se zdály být stejně čestné a bezelstné jako nejmenší děti sedící v tureckém sedu v přední řadě.

„Ach ano, je to zcela jistě muž,“ pokračovala Miriam. „A celkem k nakousnutí.“

Ruth nad tím obratem v hovoru zabručela. „Páni,“ zamumlala, „muž. To jsem opravdu nečekala, vy ano, slečno Cedarsová?“

Hrdlo se mi stáhlo úzkostí. Ruth to určitě ví. Šmírovala nás snad škvírou v Margaretiných závěsech, když mi vykládala karty a předpověděla jeho příjezd? Ruth se opět pustila do označování složek a já jsem usoudila, že její slova byla jen shoda náhod.

„Ne,“ odpověděla jsem. „To tedy nečekala.“

Pokusila jsem se o stejně nenucený tón, ale srdce mi bušilo až v krku a halenka se mi lepila na záda. Miriam Calderová, která všechno věděla a viděla, určitě slyšela můj nadšený vnitřní hlas. *Rytíř pohárů! To je můj Rytíř pohárů!* Stála nad námi u stolu s kouřícím šálkem v ruce.

„No, je zřejmé, že pan Crane obvykle raději najímá ženy.“ Natočila hlavu, aby sama pro sebe zhodnotila náš systém označování. „Ví, že ženy jsou mnohem víc... jak jen to říct...?“

„Poddajné,“ řekla Ruth deprimovaně.

„Spolehlivé,“ opravila ji Miriam.

Ruth k ní vzhledla a vyslala k ní němý pokyn, že už by si mohla dát odchod, ale Miriam s námi ještě neskončila.

„Saul Cooper říkal, že dorazil jen s jedním zavazadlem – batohem. A ani nebyl moc velký. Co si o tom myslet?“

„Že rád cestuje nalehko?“ odpověděla Ruth s kamennou tváří. „Má skromný šatník?“

„Kolik mu je?“ vyhrkla jsem.

Miriam se spokojeně usmála. „Je mladý,“ řekla, „a vážně to umí s Bunsenovým kahanem.“

Ruth si povzdechla, že jsem zradila naši tichou dohodu – totiž že nikdy nebudeme Miriam povzbuzovat v jejím klábosení.

„Mladý?“ pokračovala jsem. „Jak mladý...?“

„Docela mladý,“ upřesnila. „Třicet.“

Zírala jsem na složku ve svých rukou a nevěděla, jestli ji mám označit zeleně, nebo žlutě. V mysli se mi rychle rozjel dominový efekt: Můj Rytíř pohárů dorazil a já se teď zamiluju a konečně budu vědět, jaké to je, a pak se vezmeme a počneme a budeme v domě na jižním svahu vychovávat spoustu dětí a...

„Zelenou!“ vyštěkla Ruth. „Podklady k matematice značíme zelenou.“

Přilepila jsem na složku velkou kulatou samolepku a trochu se tím úkonem uklidnila. Ve všem tady panoval určitý systém, správný řád.

„Ach, s ním raději nechtějte nic mít, slečno Cedarsová,“ řekla Miriam, otočila se a chystala se k jednomu ze svých záhadných odchodů, zatímco já jsem zrudla vědomím, že jsou moje touhy tak průhledné. „Měl jen jeden batoh,“ řekla hrozivě. „Ten před něčím utíká. Pamatujte na má slova.“

**N**ikdy nesedej k cizím lidem do auta. Viola Kendricková zná pravidla.

- Odmítej sladkosti i pozvání jít se podívat na kořata.
- Vždycky se zmiň někomu dospělému, kde budeš.
- Nikdy nechod' sama pozdě domů, a když už musíš, oblékni se střízlivě a nenápadně.
- Když tě někdo sleduje, přejdi na druhý chodník a předstírej, že telefonuješ.
- Zasuň si ostrý hrot klíče mezi prsty, abys měla provizorní zbraň.
- Zhluboka se nadechni a buď připravena křičet.

Viola byla vedená k tomu, aby věřila, že tahle pravidla nebudou na ostrově platit a bude je moci nechat na pevnině. Jenže pravidla se člověka drží, jako se mořští plži drží dna lodi. Nelze si je nepamatoovat. Ovšem nelze se jimi ani řídit. Jak by mohla přejít na druhý chodník, když tu žádné nejsou? Předstírat telefonování nemá smysl, protože tu není signál. A kdo by s sebou nosil klíč od domu, když není žádný důvod zamykat vchodové dveře? Jak teď ale sedí na sedadle spolujezdce ve starém landroveru z osmdesátých let a šinou si to dolů po východní silnici, stejně má pocit, že se dopustila prohřešku. Muž za volantem v černé policejní uniformě a žluté reflexní bundě není žádný cizinec. Určitě je to ale zvláštní muž.

Viola zírá z okénka a pohledem rentgenuje rozmazané obrysy borovic. Snaží se zahlédnout jakékoliv siluety, lidi, kohokoli, kdo by je mohl vidět, jak projíždějí kolem, slyšet řev motoru a cítit zápach prorezlého výfuku. Kohokoli, kdo by byl ochotný to do-svědčit.

Řidič mlčí. Nepromluvil od okamžiku, kdy jí u Kruhu sester příkře nařídil, aby nasedla do vozu. V ústech si pohrává s tvrdým mentolovým bonbonem, který mu cvaká o zuby. Vždycky na okamžik přestane, jako by se chystal něco říct, ale nakonec nepromluví. Než nastartoval, bonbon nabídl i Viole, ale ona odmítla. Jako hodná holka.

Když vyjedou z Cableova lesa, po jejich levici se rozprostře moře, jehož hladinu ještě stále halí mlha. Protože je ale jaro, mlha se s východem slunce zvedne a umožní první letošní lodi doplout do přístavu.

Kdyby se Viola otočila, spatřila by na útesu za nimi kousanec od obra. Ona se ale neohlédne. Proženou se kolem odbočky, která vede k nim domů – i když slovo „domov“ není úplně přesné. Pro její matku je to stará usedlost Reunyon. To, že minuli odbočku, je pro ni důvod k úlevě, ale také jí to do úst vhání hořkou pachutí adrenalinu.

Měla by se ozvat, říct mu, aby ji tam odvezl, už jen aby dala najevo, že má situaci pod kontrolou. Ona si však místo toho v ochranném gestu přitáhne Dot blíž na klín. Fenka funí na okénko, čímž Viole ještě víc zamlžuje výhled. S každým výmolem na cestě její mokrý čenich zanechává na zamlženém skle stopy.

Dot si pořídily jako hlídacího psa. Byl to první nesmělý krůček Debory Kendrickové ve snaze vystavět si kolem sebe ochrannou zeď před nespravedlivým světem – ještě předtím, než se doslechly o Skřivanu. Její omyl byl však zřejmý ihned

v okamžiku, kdy štěně dorazilo – bylo malé, počůrávalo se a bylo stejně omylné jako lidské dítě. Jak by malý knírač mohl porazit všechny jejich neviditelné nepřátele? Lízala by je, dokud by se nevzdali?

Na ostrově psi neslouží jako hlídači, dokonce nejsou ani považováni za společníky – nemají duši. To Viola absolutně odmítá. Dot má duši. I teď cítí, jak z toho měkkého, hřejivého tělíčka na jejím klíně sálá její dušička a naplňuje ji tolik potřebným odhodláním, zatímco vůz míří dolů po hrbolaté cestě – očividně do přístavu. Dodává Viole odvahu promluvit.

Veškeré její odhodlání však mizí, jakmile cesta začne klesat z prudkého kopce dolů a pod nimi se objeví Východní zátoka. Zadek a předek auta spolu na šterku soupeří, kdo pojede první, a Viola psa stiskne ještě pevněji, přičemž prsty zaboří do spodní části sedadla, až do molitanu, protože kožený potah je potrhaný. Když se řidiči podaří ustát smyk, je to nakonec on, kdo promluví.

„Jak to, že jsi věděla, kde ho hledat?“

„Cože?“ Viola není připravená. Stále rozdýchává strach z kluzké jízdy po svahu. „Koho?“

Řidič si odfrkne a prudce zařadí. Chce působit opovržlivým, vševědoucím dojmem, ale Viola vidí, jak se mu na volantů třesou ruce.

„Aha, to tělo,“ řekne Viola. „Nevěděla jsem to.“

V tom okamžiku jí samovolně vytanou na mysli další pravidla z pevniny. Pravidla o tom, jak dochází ke špatnostem a jak se o nich lidé dozvídají.

„Tělo vždycky objeví někdo na procházce se psem,“ řekne mu, protože je to pravda.

Každá reportáž začíná příběhem pejskaře. Zírají svýma bleďýma očima do objektivu kamery a popisují, jak se obvyklé ranní